

Alifie pentru o experiență în Sfânta Sfintelor

Duminică, 30 aprilie 2006

Donald K. Short

Lucrarea lui Hristos din Sfânta trebuie înțeleasă și propovăduită ca o lucrare încheiată. Lucrarea mântuirii care a susținut pe credincioși de-a lungul secolelor, din zilele apostolilor până la Reformațiune și în cele șapte biserici până la sfârșitul timpului, trebuie să facă loc fazei finale a ispășirii. Această lucrare în Sfânta Sfintelor trebuie să ducă la împlinirea și completarea făgăduinței primare de a "zdrobi capul șarpelui." În sfârșit, copiii lui Adam acceptă locul pregătit de Dumnezeu pentru ei. Lucrarea de înlocuire poate lua sfârșit.

Ușa harului și speranței, prin care oamenii avuseseră acces la Dumnezeu timp de 1800 de ani, s-a închis la sfârșitul celor 2300 de zile, dar s-a deschis o altă ușă. Această ușă ducea chiar la prezența slavei lui Dumnezeu și la ștergerea finală a păcatului în Sfânta Sfintelor. Păcatul nu poate rezista în prezența Sa, care este foc mistuitor. Marele Preot deschisese această ușă și nici un om nu o putea închide. Dar iudeii care au refuzat să intre prin prima ușă la înălțarea lui Hristos, au fost lăsați în întuneric total. "Ușa prin care oamenii avuseseră acces mai înainte la Dumnezeu nu mai era deschisă." Iudeii refuzaseră să-L caute pe singura cale pe care putea fi găsit.

În timp ce ne apropiem de splendoarea Sfintei Sfintelor, ne apropiem de fapt de o criză serioasă. Dacă ne agățăm de natura tipică a ortodoxiei evanghelice, și suntem mulțumiți cu rutina înlocuitoare a evangheliei forensice, a îndreptăririi juridice, ne vom trezi și noi lepădând lucrarea finală a Marelui Preot, care operează mântuirea din păcat. Această lucrare este realizată doar în Sfânta Sfintelor. Din cauza importanței ei supreme, Satana a intervenit în această lucrare, încercând să o preia. Succesul lui cu părinții noștri spirituali din zilele lui Hristos ar trebui să fie o avertizare. Interesul lui major de a înșela nu s-a schimbat. Atâta timp cât poate face pe poporul lui Dumnezeu mulțumit și fericit cu o concepție imatură și eronată despre curățirea sanctuarului, el îi poate ține sub controlul său.

Aceasta înseamnă că Satana se va lupta să impună sistemul de înlocuire tot așa cum a preluat sistemul vechiului legământ spre a lupta împotriva lui Hristos și predicării noului legământ. El va afirma că evanghelia Reformațiunii, predicarea lui Luther, este suficientă spre a pregăti un popor pentru a doua venire, iar Domnul va veni când noi vom proclama suficient de tare. El va insista că înlocuirea este suficientă și că nu mai este nevoie de

pocăință și curățire. Atâta timp cât poate ține apostazia îmbrăcată în haina ortodoxiei, el amăgește rămășița în același mod în care i-a înșelat pe evrei. Așa cum evreii erau prinși în rutina serviciilor de la templu, pe care le socoteau scopul vieții și garanția mântuirii, tot așa noi am fost mulțumiți că sângele Mielului oferă o anulare juridică a păcatelor în cărțile din cer, fără ca legea să fie scrisă în inimă. În ambele cazuri, adevărul a fost compromis, căci ambele poziții erau doar umbre ale curățirii reale a inimii pe care o intenționa Dumnezeu. Oameni care păreau adulți, nu erau decât copii, în ce privește înțelegerea. Aceasta este și situația noastră.

De aici miile de predici despre starea deplorabilă a Laodiceei. Dar adevărata problemă este mulțumirea de sine; avem tot ce ne trebuie, suntem satisfăcuți de starea noastră, cunoaștem planul de mântuire așa cum îl cunoșteau evreii pe Avraam. Dar ei nu au primit făgăduința și se află acum în mormânt, și vor rămâne acolo până vom înțelege că Dumnezeu a pregătit pentru noi lucruri mai bune, "să nu ajungă ei la desăvârșire fără noi" (Evrei 11, 40). Speranțele răscumpărării se află acum pe umerii ultimei generații, iar această responsabilitate poate fi împlinită doar atunci când această generație înțelege suferința și chinul pe care l-a produs, dar care a fost ascunsă de ochii lor din milă față de imaturitatea lor. Noi suntem această generație. Noi nu ne-am imaginat suferința pe care o îndură Mielul de la apariția păcatului.

De ani de zile ne rugăm pentru ploaia târzie, dar ea nu poate veni până nu înțelegem ce a făcut ploaia timpurie când a venit, măturând toate tipurile și umbrele care fuseseră la modă 4000 de ani. Când ajungem să înțelegem acest lucru, atunci ploaia târzie va veni, măturând tot ce a clădit Babilonul 6000 de ani, plus toți idolii ridicați de Israelul modern. Ploaia târzie nu va produce fețe strălucitoare care să uimească lumea și să satisfacă o mândrie în căutare de justificări, dorind o desfășurare de putere remarcabilă. "Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre... zice Domnul" (Isaia 55,8). Ploaia târzie ne va face în stare să auzim, să vedem și să înțelegem ceea ce astăzi refuzăm. Duhul Sfânt va aduce o solie care va expune orice amăgire, orice apostazie, descoperind slava Domnului. "Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și între cei rămași, pe care-i va chema Domnul" (Ioel 2,32).

Advenștii și adventismul reprezentat de acest popor trebuie să înțeleagă că ei sunt antitipul a tot ce a însemnat mântuire înainte de existența lor. Ei nu au putut apare pe scenă decât la sfârșitul celor 2300 de ani. Ei nu își pot încheia lucrarea până nu înțeleg că ploaia târzie, Mângâietorul în persoană, va muștra lumea de păcat, neprihănire și judecată. Isus dorește să ne spună nouă astăzi ceea ce nu a putut să spună ucenicilor atunci (Ioan 16,12). Duhul adevărului "vă va călăuzi în tot adevărul" (Ioan 16,13). O asemenea lucrare nu va câștiga prieteni și nu va influența oameni. Ea nu va produce hărți care arată numărul țărilor în care a pătruns solia, limbile în care se propovăduiește, și multele realizări care plac așa de mult eului nostru. Aceasta este o solie care va judeca lumea în neprihănire. Ea va aduna un popor dispus să accepte suferința, "urâți de toți oamenii din pricina Numelui Meu," jigniți și trădați de cei apropiați. Biserica, da, chiar lumea întregă, așteaptă să vadă această "evanghelie" (Matei 24, 9.10.14).

"Această evanghelie" va fi văzută atunci când "trupul" lui Hristos înțelege semnificația drumului pe care l-a străbătut. Isus a fost chemat din Egipt; tot așa "trupul" este chemat din păcat. El a fost botezat deoarece a fost dispus să asculte solia lui Ioan și a făcut "pașii necesari în pocăință, convertire și credință," care reprezintă și pentru "trup" o experiență vitală. El este Mirele, iar biserica este Mireasa, și ei vor fi una în scopuri, în credință, în biruință (Ioan 17,21.23). Acest "trup" a fost pregătit pentru El (Evrei 10,5). Isus este deci infinit mai mult decât un "model," un "exemplu" sau un "înlocuitor." El este un "slujitor al sanctuarului și al adevăratului cort pe care Domnul l-a ridicat, și nu omul" (Evrei 8,2). El slujește în favoarea noastră. El este "Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii" (Apocalips 13,8). În această mare zi a ispășirii finale, când păcatul trebuie șters din inimile noastre, Domnul Isus este tipul suprem. Noi suntem antitipul. Noi suntem "trupul," umbra, sfințiți și desăvârșiți de legea Sa scrisă în mintea și inima noastră. "Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-Unul. De aceea Lui nu-i este rușine să-i numească frați" (Evrei 2,11).

La sfârșitul celor 2300 de zile, timpul urma să se sfârșească, iar destinul rasei umane să fie dezvăluit (Apocalips 10,6.7). Trebuia să aibă loc dezvăluirea "tainei care a fost ținută ascunsă de la întemeierea lumii" (Romani 16,25). Batjocura adusă numelui lui Dumnezeu trebuia să ia sfârșit. Necredința veacurilor trebuia să fie biruită, iar tainele lui Dumnezeu să aducă roadă. El urma să iasă biruitor la judecată (Romani 3,1-4). Taina lui Dumnezeu trebuia încheiată, iar biserica Sa, "trupul" Său viu, va merge împreună cu El la cruce. Orice s-ar fi întâmplat, ei urmau să fie una.

A venit timpul ca adventiștii să înțeleagă că restaurarea și curățirea "adevăratului cort" nu este doar o "doctrină" ridiculizată de creștinismul evanghelic, și pusă la îndoială de generația prezentă de adventiști. Din contră, ea este o experiență vie și vitală a rămășiței, care are o legătură clară cu istoria denominațională prezentă și iminentul final al acestei istorii. Experiența Miresei lui Hristos va fi diferită de experiența oricărei alte generații. Chiar dacă de-a lungul istoriei au existat numeroase neînțelegeri în experiența poporului lui Dumnezeu, și unele cu voia Sa, totuși această situație trebuie să se schimbe, ca evanghelia să-și îndeplinească mandatul. Trebuie înțeleasă așa cum este, "puterea lui Dumnezeu pentru mântuire" din păcat. Adevărul despre caracterul lui Dumnezeu trebuie descoperit în slava lui finală, care va lumina pământul. Păcatul va fi recunoscut după moartea pe care o conține.

Va veni momentul când "nu va mai fi timp," îndoiala și nesiguranța vor înceta, căci a sosit sfârșitul păcatului. Biserica va înțelege adevărul și va aprecia că noul legământ este atât de vital, încât Creatorul trebuie să fie implicat personal. El a venit "în această lume ca cei ce nu văd, să vadă," iar a "vedea" înseamnă a "cunoaște" (Ioan 9,39).